Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (pritožbeni senat)

z dne 15. septembra 2017*

„Pritožba – Javni uslužbenci – Uradniki – Javni natečaj – Vpis na rezervni seznam – Odločba OI o nezaposlitvi uspešnega kandidata – Pristojnosti komisije in OI – Pogoji za pripustitev na natečaj – Minimalna dolžina poklicnih izkušenj – Način izračuna – Izguba možnosti za zaposlitev – Odškodninski zahtevek“

V zadevi T-734/15 P,

zaradi pritožbe zoper sodbo Sodišča za uslužbence Evropske unije (prvi senat) z dne 6. oktobra 2015, FE/Komisija (F-119/14, EU:F:2015:116), s katero se predlaga razveljavitev te sodbe,

Evropska komisija, ki jo zastopata F. Simonetti in G. Gattinara, agenta,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

FE, ki jo zastopata L. Levi in A. Blot, odvetnika,

tožeča stranka na prvi stopnji,

SPLOŠNO SODIŠČE (pritožbeni senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, M. Prek (poročevalec) in S. Frimodt Nielsen, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Evropska komisija s pritožbo, vloženo na podlagi člena 9 Priloge I k Statutu Sodišča Evropske unije, predlaga razveljavitev sodbe Sodišča za uslužbence Evropske unije (prvi senat) z dne 6. oktobra 2015, FE/Komisija (F-119/14, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:F:2015:116), s katero je to, prvič, razglasilo ničnost odločbe z dne 17. decembra 2013, v kateri je Komisija zavrnila zaposlitev FE, in Komisiji naložilo plačilo zneska 10.000 EUR ter, drugič, tožbo v preostalem zavrnilo.

* Jezik postopka: francoščina.

Dejansko stanje

2 Dejansko stanje je v točkah od 8 do 20 izpodbijane sodbe predstavljeno tako:

„8 Evropski urad za izbor osebja (EPSO) je 8. decembra 2005 objavil obvestilo o javnem natečaju EPSO/AD/42/05 (v nadaljevanju: natečaj) za sestavitev rezervnega seznama za zaposlitev pravnikov lingvistov z nazivom AD 7 za poljski jezik, namenjenega zapolnitvi prostih delovnih mest v evropskih institucijah, zlasti na Sodišču Evropskih skupnosti (UL [2005,] C 310 A, str. 3, v nadaljevanju: obvestilo o natečaju). […]

9 V točki I naslova A obvestila o natečaju, naslovljeni ‚O[pis dela]‘, so bile delovne naloge opisane tako:

– ‚Prevajanje pravnih besedil iz vsaj dveh uradnih jezikov Evropske unije v poljščino in/ali revidiranje takih besedil.

– Preverjanje jezikovne in pravne skladnosti zakonodajnih besedil, ki so že bila prevedena v poljščino in revidirana, glede na druge jezikovne različice teh besedil, pregledovanje njihove redakcijske kakovosti in upoštevanja pravil glede formalne oblike.

[…]‘

10 Poleg tega je bilo v točki II.2 naslova A obvestila o natečaju pojasnjeno, da morajo kandidati, da bi bili lahko pripuščeni k preizkusom, na datum, do katerega se je treba prijaviti na natečaj, izkazovati ‚najmanj dve leti poklicnih izkušenj, pridobljenih po zahtevani univerzitetni diplomi‘.

11 [FE] se je 27. decembra 2005 prijavila na natečaj. V oddelku ‚P[oklicne izkušnje]‘ svoje prijave na natečaj (v nadaljevanju: prijava) je navedla, da ima poklicne izkušnje, pridobljene v šestih delovnih okoljih, v skupni dolžini 31 mesecev, od tega 15 mesecev kot zunanji pravnik lingvist pri Sodišču, to je od 15. oktobra 2004 do datuma prijave, in tri mesece pripravništva v odvetniški pisarni W. v Bruslju (Belgija), to je od 1. julija do 30. septembra 2005.

12 [FE] je bila pripuščena k preizkusom natečaja. Ob koncu svojega dela je natečajna komisija njeno ime vpisala na rezervni seznam natečaja, katerega iztek veljavnosti je bil prvotno predviden za 31. december 2007, nato pa po več podaljšanjih odložen do 31. decembra 2013, ko je seznam dokončno prenehal veljati.

13 Službe GD za pravosodje so z elektronskim dopisom z dne 22. maja 2013 [FE] povabile, naj se 28. maja 2013 udeleži razgovora za njeno morebitno zaposlitev na delovnem mestu administratorja v navedenem generalnem direktoratu. […]

14 GD za pravosodje je junija 2013 [FE] obvestil, da je bila izbrana za delovno mesto administratorja in da je bila zahteva za njeno zaposlitev poslana GD za človeške vire [in varnost (v nadaljevanju: GD za človeške vire)].

15 Iz listin iz spisa je razvidno, da so pristojne službe Komisije junija 2013 [FE] obvestile tudi, da ‚[k]er Komisija ni sodelovala pri organizaciji natečaja […] in je rezervni seznam na podlagi tega natečaja, na katerega je vpisana [FE], seznam pravnikov lingvistov, in ne administratorjev, je treba komisarja, pristojnega za človeške vire in varnost, zaprositi za odobritev izjeme, saj ima Komisija politiko, da te sezname uporablja samo v primeru pomembnejših izjem, ki se pod nekaterimi pogoji dovolijo za njeno [p]ravno službo in za določene specializirane položaje v drugih [generalnih direktoratih]‘.

16 Vodja oddelka ‚Pogodbeno pravo' v GD za pravosodje je z elektronskim dopisom z dne 26. julija 2013 [FE] sporočil, da je GD za človeške vire dal ‚svoje soglasje za to, da se [FE izjemoma] zaposli kot administrator [na podlagi] rezervnega seznama pravnikov lingvistov', pri čemer je poudaril, da bo GD za človeške vire vzpostavil stik z njo in naj ne stori ničesar, dokler ne prejme uradnega sporočila od tega GD.

17 GD za človeške vire je konec avgusta 2013 [FE] zaprosil, naj mu glede na pogoj za pripustitev, ki je bil naveden v obvestilu o natečaju in se je nanašal na najmanj dve leti poklicnih izkušenj, predloži dokazila o svojih poklicnih izkušnjah, pridobljenih pred prijavo.

18 [FE] je imela v obdobju od konca avgusta 2013 do novembra 2013 več pogovorov s predstavniki GD za človeške vire ter jim predložila različne dokumente in različna pojasnila, da bi se razjasnilo vprašanje poklicnih izkušenj, na katere se je sklicevala v svoji prijavi. V tem obdobju so predstavniki GD za pravosodje večkrat potrdili svoj interes za njeno zaposlitev.

19 [Organ za imenovanja] je z dopisom z dne 17. decembra 2013 [FE] obvestil, da njena zaposlitev v GD za pravosodje ne bo mogoča, ker ne izpolnjuje pogoja za pripustitev k natečaju, povezanega z zahtevanimi poklicnimi izkušnjami (v nadaljevanju: sporna odločba). Po mnenju [organa za imenovanja] je imela [FE] na datum, do katerega se je bilo treba prijaviti na natečaj, zgolj 22 mesecev poklicnih izkušenj, namesto dveh let, zahtevanih v obvestilu o natečaju. Da je prišel do te ugotovitve, je [organ za imenovanja] upošteval, da je [FE] kot ‚zunanja prevajalka' za Sodišče pridobila le sedem mesecev poklicnih izkušenj, kot pripravnica v odvetniški pisarni W. pa le dva meseca poklicnih izkušenj, kar ni ustrezalo petnajstim in trem mesecem, ki jih je [FE] navedla v prijavi. V sporni odločbi je bilo tudi pojasnjeno, da je bila, kar zadeva ‚zunanjo' dejavnost za Sodišče, dolžina poklicnih izkušenj [FE] izračunana na podlagi skupnega števila prevedenih strani, to je 721, in norme petih strani na dan, ki se šteje za ustrezno na Komisiji in je občutno nižja od norme osmih strani na dan, ki je običajna na Sodišču.

20 [FE] je 14. marca 2014 vložila pritožbo zoper sporno odločbo. Ta pritožba je bila zavrnjena z odločbo [organa za imenovanja] z dne 14. julija 2014 […]"

Postopek na prvi stopnji in izpodbijana sodba

3 FE je 24. oktobra 2014 v sodnem tajništvu Sodišča za uslužbence vložila tožbo, vpisano pod številko F-119/14, s katero je predlagala, prvič, naj se za nični razglasita odločba z dne 17. decembra 2013, v kateri je Komisija zavrnila zaposlitev FE (v nadaljevanju: sporna odločba), in odločba o zavrnitvi pritožbe, sprejeta 14. julija 2014, ter, drugič, naj se Komisiji naloži plačilo zneska 26.132,85 EUR, povečanega za zamudne obresti, in prispevkov za pokojninsko zavarovanje od septembra 2013 ter simbolnega zneska 1 EUR za povzročeno nepremoženjsko škodo. Predlagala je tudi, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov.

4 Sodišče za uslužbence je z izpodbijano sodbo, prvič, razglasilo sporno odločbo za nično in Komisiji naložilo, naj FE plača znesek 10.000 EUR, ter, drugič, tožbo v preostalem zavrnilo. Odločilo je, da Komisija nosi svoje stroške in stroške FE.

5 V zvezi s tem je Sodišče za uslužbence med drugim poudarilo, da v nasprotju s sodno prakso, na katero se je sklicevala Komisija, „v obravnavanem primeru, čeprav so bile v obvestilu o natečaju resda zahtevane najmanj dveletne poklicne izkušnje s področja prevajanja ali še verjetneje s področja pravnega prevajanja, ni bilo pojasnjeno, kako je treba v smislu dolžine upoštevati in oceniti poklicne izkušnje, pridobljene v okviru statusa samozaposlene osebe", ter da „trditve […], da je treba najmanj dveletne poklicne izkušnje v konkretnem primeru tega natečaja razumeti tako, da se po definiciji nanašajo na poklicno dejavnost s polnim delovnim časom, ki ga je poleg tega treba izračunati v skladu s podrobnimi pravili iz sporne odločbe […], ni mogoče sprejeti" (točki 51 in 56 izpodbijane sodbe).

6 Sodišče za uslužbence je tudi razsodilo, da „je [organ za imenovanja] s sprejetjem sporne odločbe prekoračil svojo pristojnost na področju nadzora nad upoštevanjem dodatnega pogoja za pripustitev, povezanega s poklicnimi izkušnjami, s čimer je posegel v pristojnost, ki je bila glede tega z obvestilom o natečaju izrecno pridržana za natečajno komisijo, ter tudi v prerogative samostojnosti in neodvisnosti, ki jih imajo natečajne komisije“ (točka 71 izpodbijane sodbe).

7 Nazadnje, Sodišče za uslužbence je razsodilo, da „analiza poklicnih izkušenj [FE], ki jo je opravila Komisija, da bi v skladu z merili, ki jih uporabljajo njene prevajalske službe, izračunala število strani, ki jih je [FE] prevedla v času svoje dejavnosti zunanjega pravnika lingvista pri Sodišču, kot da bi šlo za delo ‚prevajalca‘ Komisije, tudi če se ta analiza šteje za verjetno, ne temelji na nobeni upoštevni zakonski določbi, na katero bi se bilo mogoče neposredno sklicevati proti [FE], in zato pomeni očitno napako [organa za imenovanja], ki jo je lahko Sodišče za uslužbence brez težav ugotovilo“ (točka 93 izpodbijane sodbe).

8 Sodišče za uslužbence je odločilo tudi o odškodninskem zahtevku FE, pri čemer je Komisiji naložilo, naj ji plača znesek 10.000 EUR (točka 133 izpodbijane sodbe).

Postopek pred Splošnim sodiščem in predlogi strank

9 Komisija je 17. decembra 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to pritožbo.

10 FE je 15. marca 2016 vložila odgovor na pritožbo.

11 Komisija je z dopisom, vloženim 4. aprila 2016, vložila predlog za vložitev replike.

12 Predsednik pritožbenega senata je z odločbo z dne 11. aprila 2016 ugodil zadnjenavedenemu predlogu.

13 Komisija je 23. maja 2016 vložila repliko v skladu s členom 201(2) Poslovnika Splošnega sodišča.

14 FE je 6. julija 2016 vložila dupliko.

15 Komisija je z dopisom, vloženim 29. julija 2016, Splošno sodišče obvestila, da ne želi ustno podati navedb. FE v roku iz člena 207 Poslovnika ni vložila predloga, naj se opravi obravnava.

16 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo;

– tožbo, ki jo je FE vložila na prvi stopnji, zavrne kot neutemeljeno;

– odloči, da vsaka od strank nosi svoje stroške, povezane s postopkom na prvi stopnji;

– FE naloži plačilo stroškov tega postopka.

17 FE Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– zavrne pritožbo;

– potrdi sodbo, izdano na prvi stopnji;

– Komisiji naloži plačilo stroškov obeh postopkov.

Pritožba

18 Komisija v utemeljitev pritožbe navaja tri pritožbene razloge, ki se nanašajo na, prvič, večkratno napačno uporabo prava in izkrivljanje pri razlagi pogoja za pripustitev, povezanega z minimalnimi poklicnimi izkušnjami, drugič, napačno uporabo prava pri sklepu, da je organ za imenovanja (v nadaljevanju: OI) storil očitno napako pri presoji, ter, tretjič, napačno uporabo prava in več kršitev obveznosti obrazložitve pri naložitvi Komisiji, naj plača FE 10.000 EUR.

Prvi pritožbeni razlog: večkratna napačna uporaba prava in izkrivljanje pri razlagi pogoja za pripustitev, povezanega z minimalnimi poklicnimi izkušnjami

19 Komisija v okviru prvega pritožbenega razloga trdi, da je Sodišče za uslužbence večkrat napačno uporabilo pravo in izkrivilo dokaze pri preučitvi prvega tožbenega razloga, ki ga je FE uveljavljala na prvi stopnji in se je nanašal na nepristojnost OI. Ta pritožbeni razlog je razdeljen na tri dele.

Prvi del prvega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava pri razlagi pogoja glede minimalnih poklicnih izkušenj

20 Sodišče za uslužbence je v točkah od 51 do 53 in 56 izpodbijane sodbe razsodilo:

„51 [V odgovor na trditev Komisije, da kadar obvestilo o natečaju kot pogoj za pripustitev k preizkusom določa, da je treba imeti neko minimalno dolžino poklicnih izkušenj, morajo natečajna komisija in kandidati to obdobje dela razumeti tako, da se po definiciji nanaša na poklicno dejavnost s polnim delovnim časom,] je treba najprej poudariti, da je v zadevah, ki jih navaja Komisija ter v katerih so bili izdani sodba z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija (T-293/03, EU:T:2006:37), ter sklepa z dne 14. decembra 2006, Klopfer/Komisija (F-118/05, EU:F:2006:137), in z dne 10. julija 2014, Mészáros/Komisija (F-22/13, EU:F:2014:189), sodišče Unije sicer res ugotovilo, da je treba zahtevano dolžino poklicnih izkušenj, tudi ob neobstoju natančnih informacij v zadevnem obvestilu o natečaju, razumeti kot dolžino poklicnih izkušenj pri polnem delovnem času. Vendar je šlo v zgoraj navedenih zadevah za poklicne dejavnosti, ki so jih opravljale predvsem zaposlene osebe in katerih dolžina je bila zato zlahka določljiva na podlagi pogodb o zaposlitvi ali potrdil delodajalcev o delu. Nasprotno pa v obravnavanem primeru, čeprav so bile v obvestilu o natečaju resda zahtevane najmanj dveletne poklicne izkušnje s področja prevajanja ali še verjetneje s področja pravnega prevajanja, ni bilo pojasnjeno, kako je treba v smislu dolžine upoštevati in oceniti poklicne izkušnje, pridobljene v okviru statusa samozaposlene osebe, medtem ko tovrstne izkušnje z zunanjo dejavnostjo popolnoma ustrezajo opisu dela v obvestilu o natečaju.

52 Ker torej obvestilo o natečaju ni vsebovalo izrecnih navedb o načinu izračuna zahtevane dolžine poklicnih izkušenj ali kakršnih koli drugih koristnih informacij o tem, *ratio juris* tega pogoja za pripustitev – kar zadeva zlasti kandidate, kot je [FE], ki se je lahko sklicevala na posebne izkušnje zunanjega pravnika lingvista – zagotovo ni mogel biti ta, da bi se od teh kandidatov za dokaz, da je šlo za poklicno dejavnost, enakovredno opravljanju dela s polnim delovnim časom, zahtevalo, da so vsak delovni dan, ki so ga v tej vlogi dopolnili v referenčnem obdobju dveh let, prevedli določeno število strani pravnih besedil. Ta pogoj namreč v obvestilu o natečaju ni bil predviden niti izrecno niti implicitno, zlasti upoštevajoč druge pogoje, navedene v njem.

53 Ker v obvestilu o natečaju niso bila navedena merila ali podrobna pravila za izračun poklicnih izkušenj, zahtevanih za pripustitev k natečaju, je treba posledično ugotoviti, da se je natečajna komisija – tudi v primeru, da bi se morala zadevna dolžina poklicnih izkušenj nanašati na obdobje dejavnosti s polnim delovnim časom – lahko pri presoji, ali je treba [FE] pripustiti k preizkusom, oprla na […] dejstvo, da je šlo nujno za ‚poklicno' dejavnost pravnika lingvista – torej za

dejavnost, ki ni mogla biti ‚priložnostne' narave in je morala zadevati predvsem prevajanje pravnih besedil – ki se je opravljala stalno, to je v daljšem časovnem obdobju, in za profesionalnega naročnika, to je osebo javnega ali zasebnega prava, ki je imela na podlagi zadevne pogodbe pravico zahtevati prevode pravnih besedil kadar koli in po potrebi v obvezujočih rokih, in sicer ravno zaradi njene profesionalne ali institucionalne dejavnosti, ki zahteva pravne prevode določene kakovosti.

[…]

56 Posledično, ker temu dodatnemu pogoju za pripustitev glede na besedilo obvestila o natečaju, ki v zvezi s tem ne določa ničesar, ni mogoče pripisati drugačnega obsega od zgoraj navedenega, saj bi se v nasprotnem primeru kršilo načelo pravne varnosti […], trditve Komisije, da je treba najmanj dveletne poklicne izkušnje v konkretnem primeru tega natečaja razumeti tako, da se po definiciji nanašajo na poklicno dejavnost s polnim delovnim časom, ki ga je poleg tega treba izračunati v skladu s podrobnimi pravili iz sporne odločbe […], ni mogoče sprejeti, ker v obvestilu o natečaju dejansko ni bilo navedeno, da mora zlasti v zvezi s kandidati, ki uveljavljajo poklicne izkušnje zunanjega pravnika lingvista, polni delovni čas, za katerega gre, nujno ustrezati polnemu delovnemu času, izračunanemu po internih pravilih te institucije ali v vsakem primeru po posebnih pravilih."

21 Komisija trdi, da je Sodišče za uslužbence napačno uporabilo pravo, ko je razsodilo, da se v obravnavanem primeru na pogoj, v skladu s katerim je bilo treba minimalne poklicne izkušnje pridobiti pri polnem delovnem času, ni mogoče sklicevati proti FE, ker ta pogoj ni bil izrecno naveden v obvestilu o natečaju. Ta napačna uporaba naj bi povzročila razveljavitev izpodbijane sodbe, saj naj bi Sodišču za uslužbence omogočila, da je razsodilo, da odločitev natečajne komisije ni nezakonita (točke od 68 do 70 in od 73 do 80 izpodbijane sodbe) ter da je posledično OI, s tem ko je odločil, da ne zaposli FE, prekoračil svojo pristojnost (točka 71 izpodbijane sodbe) in tako sprejel nezakonito odločbo (točka 82 izpodbijane sodbe).

22 FE izpodbija te trditve in zlasti trdi, da Sodišče za uslužbence ni zavrnilo sodne prakse glede minimalnih poklicnih izkušenj, temveč jo je uporabilo, tako da jo je prilagodilo posebnostim dela, opravljanega v okviru statusa samozaposlene osebe. To naj bi bilo razvidno zlasti iz točk 53, 54 in 80 izpodbijane sodbe. Sodišče za uslužbence naj bi zavrnilo le način, kako je OI v obravnavanem primeru uporabil to sodno prakso. Tako naj bi spoštovalo na eni strani načeli pravne varnosti in enakega obravnavanja ter na drugi strani neodvisnost natečajne komisije in njeno široko diskrecijsko pravico, pa tudi vlogo, namenjeno obvestilu o natečaju. Poleg tega FE navaja, da v obravnavanem primeru obvestilo o natečaju ni vsebovalo nobenega pojasnila glede tega, kako je treba presojati zahtevane poklicne izkušnje. Po njenem mnenju so bile glede na namen natečaja te izkušnje lahko izkušnje, pridobljene v okviru statusa samozaposlene osebe.

23 V zvezi s tem je treba po eni strani spomniti, da je bistvena vloga obvestila o natečaju čim natančneje obvestiti zainteresirane osebe o naravi pogojev, ki se zahtevajo za zasedbo zadevnega delovnega mesta, da se jim omogoči presoja, ali naj se prijavijo. OI ima široko diskrecijsko pravico, da določi merila za preverjanje usposobljenosti, zahtevana za prosta delovna mesta, ter da glede na ta merila in v interesu službe določi pogoje in podrobna pravila za organizacijo natečaja (glej sodbo z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točka 63 in navedena sodna praksa).

24 Po drugi strani se lahko obvestilo o natečaju zakonito omeji le na ponovitev ustreznega splošnega besedila člena 5(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), ne da bi se natančno navedla zahtevana raven izkušenj za prosto delovno mesto, in se torej natečajni komisiji prepusti odgovornost, da v vsakem primeru posebej presodi, ali predložene kvalifikacije in navedene poklicne izkušnje vsakega kandidata ustrezajo ravni, ki se s Kadrovskimi

predpisi in posledično z obvestilom o natečaju zahteva za opravljanje nalog v kategoriji, na katero se nanaša to obvestilo (glej sodbo z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točka 64 in navedena sodna praksa).

25 V obravnavanem primeru je bilo v točki A.II.2 obvestila o natečaju navedeno, da morajo kandidati, da bi bili lahko pripuščeni k preizkusom, na datum, do katerega se je treba prijaviti na natečaj, izkazovati „najmanj dve leti poklicnih izkušenj, pridobljenih po zahtevani univerzitetni diplomi“. Opozoriti je treba tudi, da v navedenem obvestilu nista bila natančno določena niti narava teh poklicnih izkušenj niti področje, na katerem so morale biti pridobljene. Kot je poleg tega razvidno iz spisa na prvi stopnji, niso ne obvestilo o natečaju ne Navodila za kandidate (UL 2005, C 327 A, str. 3), na katera je napotovalo obvestilo o natečaju, vsebovala nobenega drugega pojasnila glede tega, kako so morale biti različne izkušnje pridobljene.

26 V zvezi s tem je Splošno sodišče v točki 70 sodbe z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija (T-293/03, EU:T:2006:37), pojasnilo, da ima v primeru, kakršen je ta, v katerem je pogoj v obvestilu o natečaju zapisan s tako splošnim izrazjem, natečajna komisija široko diskrecijsko pravico, da opredeli merila za uporabo pogojev za pripustitev k natečaju, med katerimi je pogoj glede zahtevane dolžine poklicnih izkušenj.

27 Vendar je Splošno sodišče v točkah 71 in 72 sodbe z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija (T-293/03, EU:T:2006:37), natančneje navedlo, da ker se je v obvestilu o natečaju zahtevalo, da se je poklicna dejavnost opravljala v nekem minimalnem obdobju, se je nujno zahtevalo dejansko opravljanje te dejavnosti v navedenem obdobju, tako da je to zahtevo mogoče razumeti le tako, da se nanaša na obdobje dela s polnim delovnim časom v okviru tega minimalnega obdobja ali na obdobje oziroma obdobja dela s krajšim delovnim časom, ki so v smislu delovnega časa enakovredna zadevnemu minimalnemu obdobju s polnim delovnim časom. Tako je natečajna komisija za pripustitev zunanjih kandidatov k natečaju lahko ocenila in upoštevala obdobja poklicnih izkušenj, ki so bila dopolnjena neizključno in s krajšim delovnim časom, če vsota navedenih obdobij dosega zahtevano minimalno obdobje s polnim delovnim časom.

28 Poleg tega je Splošno sodišče razsodilo, da v okoliščinah zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija (T-293/03, EU:T:2006:37), ni mogoče sklepati, da je z uporabo merila, ki se nanaša na zahtevo po delu s polnim delovnim časom, natečajna komisija ravnala v nasprotju s pogoji obvestila o natečaju ali da je določila dodatne pogoje, ki presegajo pogoje za pripustitev, določene v tem obvestilu (sodba z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točka 76).

29 Iz vsega navedenega izhaja, da ker je bilo v obravnavanem primeru v obvestilu o natečaju zahtevano samo, da se je poklicna dejavnost opravljala najmanj dve leti, je bilo treba ta pogoj razumeti tako, da se nanaša na dveletno obdobje dela s polnim delovnim časom ali pa na obdobje oziroma obdobja dela, ki so bila dopolnjena s krajšim delovnim časom ali v okviru statusa samozaposlene osebe in ki so v smislu delovnega časa enakovredna dveletnemu obdobju dela s polnim delovnim časom.

30 Ta razlaga je skladna s sodno prakso, ki jo je Sodišče za uslužbence navedlo v točki 51 izpodbijane sodbe, in je tudi edina, s katero je mogoče zagotoviti enotno uporabo postopka zaposlitve za vse kandidate na natečaju, saj bi se lahko glede na to, ali bi se dejavnost tri leta opravljala s polnim delovnim časom, polovičnim delovnim časom, četrtino delovnega časa ali en dan na teden, zahtevano obdobje dejavnosti močno razlikovalo, kar bi glede na okoliščine pripeljalo do neenakosti med kandidati v zvezi z zahtevano dolžino izkušenj (sodba z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točki 74 in 75).

31 Sodišče za uslužbence pa je v točkah 51 in 52 izpodbijane sodbe resda pravilno navedlo, da v obravnavanem primeru „ni bilo pojasnjeno, kako je treba v smislu dolžine upoštevati in oceniti poklicne izkušnje, pridobljene v okviru statusa samozaposlene osebe“, in da, glede FE, *ratio juris*

pogoja za pripustitev, povezanega z zahtevano dolžino poklicnih izkušenj, „zagotovo ni mogel biti ta, da bi se od teh kandidatov za dokaz, da je šlo za poklicno dejavnost, enakovredno opravljanju dela s polnim delovnim časom, zahtevalo, da so vsak delovni dan, ki so ga v tej vlogi dopolnili v referenčnem obdobju dveh let, prevedli določeno število strani pravnih besedil“.

32 Vendar je, potem ko je v točki 53 izpodbijane sodbe zgolj kot možnost omenilo zahtevo, da bi se morala zadevna dolžina poklicnih izkušenj nanašati na obdobje dejavnosti s polnim delovnim časom, Sodišče za uslužbence v točki 56 te sodbe razsodilo, da „trditve Komisije, da je treba najmanj dveletne poklicne izkušnje v konkretnem primeru tega natečaja razumeti tako, da se po definiciji nanašajo na poklicno dejavnost s polnim delovnim časom, […] ni mogoče sprejeti“.

33 V zvezi s tem je treba tudi opozoriti, da ugotovitve Sodišča za uslužbence v točki 51 izpodbijane sodbe temeljijo na napačni razlagi tako – med drugim – sodbe z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija (T-293/03, EU:T:2006:37), kot tudi obvestila o natečaju. Iz navedene sodbe namreč na eni strani izhaja, da pri poklicnih izkušnjah tožeče stranke, ki so bile predmet spora, ni šlo za izkušnje, ki bi jih ta pridobila kot zaposlena oseba in katerih dolžina bi bila zato zlahka določljiva na podlagi pogodb o zaposlitvi ali potrdil delodajalcev o delu, temveč je šlo za izkušnje predsednice upravnega odbora fundacije, pridobljene v okviru prostovoljne dejavnosti s krajšim delovnim časom, ki ni bila podvržena omejitvam glede časa ali urnika, ampak se je izvajala vzporedno z drugo dejavnostjo, ki je ni bilo mogoče upoštevati (glej v tem smislu sodbo z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točke od 11 do 14, 61, 81 in 82). Sodišče za uslužbence je tako napačno pojasnilo, da je glede na okoliščine, ki so pripeljale do sprejetja navedene sodbe, razlika v obravnavanem primeru to, da „ni bilo pojasnjeno, kako je treba v smislu dolžine upoštevati in oceniti poklicne izkušnje, pridobljene v okviru statusa samozaposlene osebe, medtem ko tovrstne izkušnje z zunanjo dejavnostjo popolnoma ustrezajo opisu dela v obvestilu o natečaju“. Tudi v navedeni zadevi namreč obvestilo o natečaju ni vsebovalo nobenega natančnega napotka natečajni komisiji, kako je treba razlagati pogoj glede minimalne dolžine predhodnih poklicnih izkušenj ali kako je treba upoštevati vse izkušnje, ki niso bile pridobljene v okviru statusa zaposlene osebe ali pri polnem delovnem času (sodba z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija, T-293/03, EU:T:2006:37, točki 3 in 70).

34 Na drugi strani je Sodišče za uslužbence napačno ugotovilo, da so bile v obravnavanem primeru v obvestilu o natečaju zahtevane najmanj dveletne poklicne izkušnje „s področja prevajanja ali še verjetneje s področja pravnega prevajanja“. V obvestilu o natečaju je bilo namreč predvideno le, da morajo kandidati izkazovati „najmanj dve leti poklicnih izkušenj, pridobljenih po zahtevani univerzitetni diplomi“, ne da bi bilo natančneje določeno področje pridobljenih izkušenj.

35 Iz navedenega izhaja, da je Sodišče za uslužbence, s tem ko je zlasti v točki 56 izpodbijane sodbe razsodilo, da ker v obvestilu o natečaju ni bilo pojasnil glede tega, natečajni komisiji pogoja glede najmanj dveletnih poklicnih izkušenj ni bilo treba razumeti tako, da se nanaša na dejavnost s polnim delovnim časom, napačno uporabilo pravo.

36 Vendar taka napačna uporaba prava v obravnavani zadevi sama po sebi ne more pripeljati do razveljavitve izpodbijane sodbe. Za ugotovitev, ali jo je treba razveljaviti, je treba preveriti, ali je napačna premisa, ki jo je Sodišče za uslužbence postavilo v točki 56 izpodbijane sodbe, konkretno povzročila nepravilnost njegovih presoj v nadaljevanju.

Drugi del prvega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava pri tem, kako je Sodišče za uslužbence opredelilo razmerja med natečajno komisijo in OI

37 Komisija izpodbija točki 38 in 71 izpodbijane sodbe, v katerih je Sodišče za uslužbence v bistvu razsodilo, da je OI, s tem ko se je v fazi zaposlovanja odločil izključiti FE z rezervnega seznama iz razloga v zvezi s pripustitvijo, ki ni bil naveden v obvestilu o natečaju, prekoračil meje svoje pristojnosti na področju nadzora nad upoštevanjem dodatnega pogoja za pripustitev, povezanega s poklicnimi izkušnjami.

38 V zvezi s tem Komisija trdi, da sprejetja sporne odločbe s strani OI ni bilo mogoče opredeliti kot poseganje v pristojnosti natečajne komisije, ker je bila ta odločba nujna za odpravo nezakonitosti, ki jo je ta storila, in ker nezakonite odločbe natečajne komisije za OI ne morejo biti zavezujoče.

39 FE odgovarja, da se Komisija opira na napačno razlago izpodbijane sodbe, v kateri je Sodišče za uslužbence pravilno menilo, prvič, da ni nobenega razloga za dajanje prednosti načinu izračuna ene ali druge institucije, na primer načinu izračuna Komisije, in, drugič, da je presoja teh izkušenj, ki jo je opravila natečajna komisija, verjetnejša od tiste, ki jo je opravil OI. V vsakem primeru naj trditve, ki jih Komisija navaja v okviru tega dela prvega pritožbenega razloga, nikakor ne bi podpirale njenega sklepanja, da je Sodišče za uslužbence napačno ugotovilo, da je OI prekoračil svoje pristojnosti. Ta ugotovitev, v skladu s katero je OI s sprejetjem sporne odločbe prekoračil svoje pristojnosti, naj bi bila namreč neizogibna in nujna posledica ugotovitve, da natečajna komisija ni storila nobene očitne napake pri presoji.

40 V zvezi s tem iz preučitve prvega dela tega pritožbenega razloga izhaja, prvič, da je bilo treba v obravnavanem primeru pogoj glede minimalnih poklicnih izkušenj razumeti tako, da zadeva poklicne izkušnje, ki so bile pridobljene pri polnem delovnem času, in, drugič, da je imela natečajna komisija pri preverjanju, ali kandidati izpolnjujejo ta pogoj, široko polje proste presoje.

41 V točki 66 izpodbijane sodbe je Sodišče za uslužbence razsodilo, da OI nima „pristojnost[i], da z rezervnega seznama, ki ga je sestavila natečajna komisija, zakonito naknadno izključi uspešnega kandidata, ker ta ni upošteval pogoja za pripustitev, ki ga ni mogoče najti v obvestilu o natečaju, ki ga je OI sam sprejel, niti v kateri od določb Kadrovskih predpisov ali v katerem koli drugem pravnem besedilu, na katero bi se bilo mogoče sklicevati proti kandidatom“.

42 Sodišče za uslužbence je namreč menilo, da nezakonitost, na katero se OI želi sklicevati proti FE, ne izhaja „iz očitne napake, ki bi jo storila natečajna komisija pri presoji posebnega pogoja za pripustitev, predvidenega v obvestilu o natečaju ali v kateri od določb Kadrovskih predpisov, temveč [izhaja] iz napake, ki jo je storil OI sam, s tem ko v obvestilu o natečaju ni določil dodatne klavzule, da morajo biti najmanj dveletne poklicne izkušnje, ki se zahtevajo za pripustitev k preizkusom, poklicne izkušnje, pridobljene v dveh letih pri polnem delovnem času, in da jih je treba izračunati po posebnih merilih, ki so jasno in vnaprej določena ter ob katerih neupoštevanju oseba ne bo pripuščena k preizkusom natečaja“. Tako je presodilo, da odločba OI v obravnavanem primeru pomeni „naknadno urejanje obvestila o natečaju […] v fazi zaposlovanja“ (točka 67 izpodbijane sodbe).

43 Ta sklep je potrjen v točki 68 izpodbijane sodbe, v kateri je Sodišče za uslužbence v bistvu pojasnilo, da bi moral OI – da bi se lahko pogoj, ki je predmet obravnavane zadeve, razumel kot poklicne izkušnje, pridobljene v dveh letih pri polnem delovnem času, „s čimer bi ta pogoj postal pravno zavezujoče pravilo tako za natečajno komisijo kot za kandidate, katerega neupoštevanje s strani kandidatov bi pripeljalo do njihove izločitve iz natečaja“ – to navesti v obvestilu o natečaju.

44 Na podlagi tega sklepa je Sodišče za uslužbence razsodilo, prvič, da sta odločitvi natečajne komisije in OI le izraz razlike med načinom, na katerega je natečajna komisija presojala minimalne poklicne izkušnje, zahtevane v obvestilu o natečaju, in načinom izračuna polnega delovnega časa po posebnih

merilih, ki jih je uporabljal OI, ter, drugič, da v teh okoliščinah Komisija ni predložila dokaza, da je natečajna komisija očitno opustila preverjanje, ali je pogoj za pripustitev, povezan s poklicnimi izkušnjami, glede FE izpolnjen (točke od 68 do 70 izpodbijane sodbe).

45 Sodišče za uslužbence je tako ugotovilo, da je OI s sprejetjem sporne odločbe prekoračil svojo pristojnost na področju nadzora nad upoštevanjem dodatnega pogoja za pripustitev, povezanega s poklicnimi izkušnjami, s čimer je posegel v pristojnost, ki je bila glede tega z obvestilom o natečaju izrecno pridržana za natečajno komisijo, ter tudi v prerogative samostojnosti in neodvisnosti, ki jih imajo natečajne komisije (točka 71 izpodbijane sodbe).

46 Kot pa je bilo razsojeno v okviru prvega dela tega pritožbenega razloga, se je bilo na pogoj za pripustitev, povezan z najmanj dveletnimi poklicnimi izkušnjami, ki ga je treba razumeti tako, da se nanaša na poklicno dejavnost s polnim delovnim časom, v obravnavanem primeru mogoče sklicevati, ne da bi bilo to natančno navedeno v obvestilu o natečaju.

47 Iz tega sledi, da je Sodišče za uslužbence v točki 71 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo.

48 Zato je treba drugi del prvega pritožbenega razloga sprejeti.

Tretji del prvega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava pri tem, kako je Sodišče za uslužbence opredelilo pogoje očitne napake natečajne komisije pri presoji, izkrivljanje listin iz spisa in napačna uporaba prava pri ugotovitvi, da je uporaba metode izračuna poklicnih izkušenj, ki ji je sledila Komisija, nezakonita

49 Komisija izpodbija točke od 57 do 82 izpodbijane sodbe, v katerih je Sodišče za uslužbence preučilo – v tem vrstnem redu – način izračuna najmanj dveletnih poklicnih izkušenj, pristojnost OI za izključitev FE z rezervnega seznama uspešnih kandidatov in očitno napako, ki jo je morda storila natečajna komisija pri presoji dolžine poklicnih izkušenj FE. Po mnenju Komisije je Sodišče za uslužbence napačno presodilo, da ni bila dokazana nobena očitna napaka v odločitvi natečajne komisije o pripustitvi FE k natečaju.

50 V točki 70 izpodbijane sodbe je Sodišče za uslužbence presodilo, da Komisija ni predložila dokaza o „očitni opustitvi [upoštevanja pogoja za pripustitev v zvezi s poklicnimi izkušnjami] s strani natečajne komisije ali, v vsakem primeru, dokaza o pripustitvi [FE] k preizkusom natečaja, za katero bi se natečajna komisija odločila očitno samovoljno v primerjavi s pogoji obvestila o natečaju“, in da „nič ne omogoča zatrjevanja, da natečajna komisija ni preučila […] dokumentov, [ki jih je predložila FE,] na primer na podlagi merila, navedenega v točkah 53 in 55 [izpodbijane] sodbe“.

51 V okviru prvega očitka Komisija trdi, da je Sodišče za uslužbence s tem napačno uporabilo pravo. Namesto da bi raziskalo, ali je mogoče s trditvami, ki jih je navedla Komisija, ovreči verjetnost odločitve natečajne komisije, naj bi opredelilo merila, na podlagi katerih je bilo mogoče po njegovem mnenju šteti, da je natečajna komisija izpolnila svojo obveznost ocenitve poklicnih izkušenj FE. Poleg tega naj bi Sodišče za uslužbence napačno zahtevalo dokaz o očitni opustitvi ocenitve poklicnih izkušenj s strani natečajne komisije ali o njeni očitno samovoljni odločitvi o pripustitvi k natečaju.

52 Po mnenju FE je ta očitek nedopusten, ker je usmerjen zoper dejanske ugotovitve. Glede utemeljenosti FE trdi, da je bil dejansko OI tisti, ki bi moral predložiti dokaz, da je bila pri odločitvi natečajne komisije storjena očitna napaka, ker je za to odločitev načeloma veljala domneva zakonitosti, kar je utemeljevalo tudi omejen nadzor s strani OI. Navaja, da je Sodišče za uslužbence zlasti v točkah od 72 do 82 izpodbijane sodbe opravilo ta preizkus očitne napake, in to z vidika elementov, ki jih je ob opiranju na obvestilo o natečaju opredelilo v točkah 53 in 55 iste sodbe. Nazadnje, FE poudarja protislovnost trditev Komisije.

53 Ugotoviti je treba, da Komisija s tem očitkom ne izpodbija dejanskih ugotovitev, ki jih je Sodišče za uslužbence podalo v izpodbijani sodbi in se nanašajo na očitno napako pri presoji, ampak izpodbija njegove sklepe glede obveznosti natečajne komisije in dokaznega bremena Komisije. Te ugotovitve izpostavljajo pravna vprašanja, nad katerimi pritožbeno sodišče opravlja nadzor.

54 Kot je bilo razsojeno v okviru prvega dela tega pritožbenega razloga in po vzoru tega, na kar je Sodišče za uslužbence spomnilo v točki 80 izpodbijane sodbe, je imela natečajna komisija v obravnavanem primeru široko diskrecijsko pravico glede enakovrednosti – v smislu delovnega časa – med zunanjo dejavnostjo s spremenljivim delovnim časom in delom s polnim delovnim časom.

55 Toda čeprav v skladu z ustaljeno sodno prakso OI nima pooblastila za razveljavitev ali spremembo odločitve, ki jo je sprejela natečajna komisija, je pri izvajanju svojih pristojnosti vseeno dolžan sprejemati odločitve, ki niso nezakonite. Torej ga ne more zavezovati odločitev natečajne komisije, katere nezakonitost bi lahko posledično povzročila nezakonitost njegovih odločitev. Zato mora OI, preden imenuje neko osebo za uradnika, preveriti, ali ta izpolnjuje za to zahtevane pogoje. Če natečajna komisija kandidata neupravičeno pripusti k natečaju in ga nato uvrsti na rezervni seznam, mora OI zavrniti imenovanje tega kandidata z obrazloženo odločbo, ki sodišču Unije omogoča presojo njene utemeljenosti (glej sodbo z dne 15. septembra 2005, Luxem/Komisija, T-306/04, EU:T:2005:326, točka 23 in navedena sodna praksa).

56 Glede na široko diskrecijsko pravico, ki jo ima natečajna komisija za ugotavljanje, ali lahko kandidati s svojimi predhodnimi poklicnimi izkušnjami izpolnijo pogoje za pripustitev k natečaju, mora OI pri nadzoru zakonitosti odločitev natečajne komisije preveriti le, ali pri izvajanju diskrecijske pravice te komisije ni bila storjena očitna napaka.

57 V zvezi z zadnjenavedenim je bilo razsojeno, da se lahko napaka opredeli kot očitna le, če jo je mogoče brez težav ugotoviti na podlagi meril, s katerimi je zakonodajalec nameraval pogojevati izvajanje široke diskrecijske pravice uprave. Torej je treba za to, da se dokaže očitna napaka pri presoji dejanskega stanja, s katero je mogoče utemeljiti razveljavitev odločitve, izkazati, da presoje iz sporne odločitve niso verjetne. Povedano drugače, očitna napaka ne more obstajati, če je mogoče izpodbijano presojo priznati kot resnično ali veljavno (glej sodbo z dne 23. oktobra 2012, Eklund/Komisija, F-57/11, EU:F:2012:145, točka 51 in navedena sodna praksa).

58 Prvič, iz zgornjih preudarkov izhaja, da je na eni strani pred imenovanjem FE OI imel obveznost opraviti nadzor nad odločitvijo natečajne komisije o pripustitvi FE k natečaju in da je na drugi strani moral zavrniti to imenovanje, če je menil, da je bila v odločitvi natečajne komisije storjena očitna napaka pri presoji.

59 V obravnavanem primeru je natečajna komisija odločila, da se FE pripusti k natečaju. Čeprav ta odločitev ni bila obrazložena, je treba iz nje sklepati, da je po mnenju natečajne komisije kandidatka dokazala, da izpolnjuje pogoj za pripustitev, povezan z minimalnimi predhodnimi poklicnimi izkušnjami.

60 V tem okviru in v nasprotju s tem, kar je Sodišče za uslužbence razsodilo v točkah 69 in 70 izpodbijane sodbe, OI ni bilo treba posebej dokazati, da natečajna komisija sploh ni preučila, ali FE izpolnjuje pogoj glede minimalnih poklicnih izkušenj, pač pa je moral preveriti, ali je ta komisija upoštevala dejstvo, da je bil velik del teh izkušenj pridobljen v okviru zunanje dejavnosti, in ali je brez očitne napake pri presoji ocenila te izkušnje kot polni delovni čas.

61 V zvezi s tem je treba opozoriti, da neobstoj informacij o presojah natečajne komisije ne more preprečiti, da OI ne bi sklenil, da je bila lahko pri odločitvi, ki jo je sprejela ta komisija, in sicer odločitvi o pripustitvi FE k natečaju, storjena očitna napaka pri presoji.

62 Zato Sodišče za uslužbence ni moglo, ne da bi napačno uporabilo pravo, ugotoviti, da bi imel OI pristojnost za sprejetje sporne odločbe le v primeru, ko bi bilo očitno, da natečajna komisija ni upoštevala pogoja za pripustitev v zvezi s poklicnimi izkušnjami in ni izračunala dolžine teh izkušenj, ali tudi v primeru, ko bi natečajna komisija sprejela odločitev o pripustitvi FE k preizkusom natečaja očitno samovoljno glede na pogoje obvestila o natečaju.

63 Drugič, v zvezi s točkama 53 in 55 izpodbijane sodbe, v katerih se Sodišče za uslužbence sklicuje na točko 70 iste sodbe, je v njih navedeno sodišče razsodilo, da se je lahko natečajna komisija pri presoji, ali je treba FE pripustiti k preizkusom, oprla med drugim na „dejstvo, da je šlo nujno za ‚poklicno' dejavnost pravnika lingvista – torej za dejavnost, ki ni mogla biti ‚priložnostne' narave in je morala zadevati predvsem prevajanje pravnih besedil – ki se je opravljala stalno, to je v daljšem časovnem obdobju, in za profesionalnega naročnika, to je osebo javnega ali zasebnega prava, ki je imela na podlagi zadevne pogodbe pravico zahtevati prevode pravnih besedil kadar koli in po potrebi v obvezujočih rokih, in sicer ravno zaradi njene profesionalne ali institucionalne dejavnosti, ki zahteva pravne prevode določene kakovosti", in da „je morala natečajna komisija […] poklicno naravo pridobljenih izkušenj presojati drugače glede na to, ali je šlo za dejavnost ‚»zunanjega« prevajalca' ali dejavnost ‚zunanjega pravnika lingvista', zlasti če se je ta druga dejavnost opravljala za institucijo Unije, ki, tako kot Sodišče, od svojih izvajalcev zahteva le prevode besedil z izključno pravno vsebino".

64 Po vzoru tega, kar trdi Komisija, ta merila za pripustitev v obravnavanem primeru niso mogla biti upoštevna za presojo pogoja glede dolžine predhodnih poklicnih izkušenj. Po eni strani so morali glede na obvestilo o natečaju namreč kandidati dokazati minimalno dolžino poklicnih izkušenj, ne pa izkušnje s področja prevajanja pravnih besedil (glej tudi točko 34 zgoraj). Poleg tega obvestilo o natečaju ni vsebovalo nobenih navodil glede narave zahtevanih minimalnih poklicnih izkušenj ali glede zveze med temi izkušnjami in nalogami, ki se bodo opravljale, kot je Sodišče za uslužbence samo spomnilo v točki 46 izpodbijane sodbe. Po drugi strani se je Sodišče za uslužbence z opredelitvijo navedenih meril opredelilo do značilnosti in obveznosti dejavnosti pravnika lingvista ter do razlik med dejavnostma „‚zunanjega' prevajalca" in „zunanjega pravnika lingvista", pri čemer pa teh ugotovitev ni oprlo na elemente iz spisa.

65 Zato je Sodišče za uslužbence, s tem ko je v točkah 53 in 55 izpodbijane sodbe opredelilo merila za presojo zadevnega pogoja za pripustitev, ki niso bila razvidna iz spisa, ki sta ga stranki predložili na prvi stopnji, napačno uporabilo pravo.

66 Tretjič, ugotoviti je treba, da je poleg tega Sodišče za uslužbence v točkah od 73 do 82 izpodbijane sodbe uporabilo merila, opredeljena v točkah 53 in 55 navedene sodbe, v okviru preučitve „[o]čitn[e] napak[e], ki jo je morda storila natečajna komisija pri presoji dolžine poklicnih izkušenj [FE]", in to ne da bi ustrezno odgovorilo na trditve, ki jih je v zvezi s tem podala Komisija in so povzete v točki 76 izpodbijane sodbe. Ob koncu te preučitve je Sodišče za uslužbence sklenilo, da Komisija prav tako ni zagotovila dokaza, da je natečajna komisija storila očitno napako pri izračunu dolžine poklicnih izkušenj FE (točka 81 izpodbijane sodbe).

67 Ker je Sodišče za uslužbence napačno uporabilo pravo v točkah 53, 55 in 56 izpodbijane sodbe, kot je bilo ugotovljeno v okviru preučitve prvega dela in tega očitka tretjega dela prvega pritožbenega razloga, je tako napačno uporabilo pravo pri svoji presoji, s katero je v točkah od 75 do 81 iste sodbe odločilo, da Komisija prav tako ni zagotovila dokaza, da je natečajna komisija storila očitno napako pri izračunu dolžine poklicnih izkušenj FE. Na podlagi obrazložitve, na katero se je oprlo Sodišče za uslužbence, namreč ni bilo mogoče utemeljeno priti do tega sklepa.

68 V okviru drugega očitka Komisija trdi, da je Sodišče za uslužbence izkrivilo dokaze iz spisa, ker ti niso mogli voditi do presoje v točkah 61 in 77 izpodbijane sodbe, v skladu s katero ni bilo nobenega razloga, da bi se štelo, da je natečajna komisija prezrla zunanjo naravo dejavnosti FE.

69 Po vzoru tega, kar trdi FE, je treba ta očitek zavrniti. Komisija namreč ni predložila nobenega dokaza, ki bi se nanašal na morebiten izračun poklicnih izkušenj FE s strani natečajne komisije in na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti, da ta ni niti dejansko ocenila teh izkušenj, kot da bi šlo za delo s polnim delovnim časom – morda z drugačno metodo od tiste, ki jo je uporabil OI – niti jih ni presodila na podlagi drugih meril, na primer tistih, ki jih je Sodišče za uslužbence izpostavilo v točkah od 53 do 55 izpodbijane sodbe.

70 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso presoja dejanskega stanja, ki jo je opravilo sodišče na prvi stopnji, razen v primeru izkrivljanja dokazov, predloženih temu sodišču, ni pravno vprašanje, ki bi bilo kot tako predmet nadzora Splošnega sodišča. Tako izkrivljanje mora biti očitno razvidno iz listin v spisu, ne da bi bilo treba opraviti novo presojo dejstev in dokazov (glej sodbo z dne 4. julija 2014, Kimman/Komisija, T-644/11 P, EU:T:2014:613, točka 105 in navedena sodna praksa). Čeprav se Komisija sklicuje na izkrivljanje spisa, je njen namen dejansko doseči ponovno presojo dejanskega stanja, ta pa ne spada v nadzor, ki ga opravlja pritožbeno sodišče.

71 Tretji očitek tretjega dela tega pritožbenega razloga se nanaša na napačno uporabo prava pri sklepu Sodišča za uslužbence v točkah od 57 do 61 izpodbijane sodbe, da natečajni komisiji ni bilo treba uporabiti merila pretvorbe strani, prevedenih ob delovnih dneh, kot ga je uporabil OI. Po mnenju Komisije je bila dejavnost, na katero se je sklicevala FE, dejansko dejavnost prevajanja.

72 FE meni, da je ta del prvega pritožbenega razloga nedopusten. Glede utemeljenosti trdi, da je natečajna komisija, ker v obvestilu o natečaju in Navodilih za kandidate ni bilo natančnih pravil, lahko uporabila merila za preučitev dolžine poklicnih izkušenj, ki jih je sama določila za ta namen.

73 Ta očitek je treba zavrniti. Kot je bilo razsojeno v točki 35 zgoraj, je Sodišče za uslužbence napačno uporabilo pravo, ko je v točki 56 izpodbijane sodbe presodilo, da natečajni komisiji ni bilo treba izračunati dolžine poklicnih izkušenj, kot da bi šlo za delo s polnim delovnim časom.

74 Vendar je treba pojasniti, da je lahko natečajna komisija v okviru tako opredeljenega pogoja za pripustitev svobodno uporabila kateri koli način izračuna, ki bi ji omogočil, da zadevno obdobje poklicnih izkušenj FE oceni, kot da bi šlo za dejavnost, opravljano s polnim delovnim časom. Zato ni mogoče sprejeti zatrjevanja Komisije, da je bilo merilo pretvorbe strani, prevedenih ob delovnih dneh, obvezno.

75 Glede na vse navedeno je treba na eni strani sprejeti prvi in drugi del ter prvi očitek tretjega dela prvega pritožbenega razloga, na drugi strani pa zavreči drugi in zavrniti tretji očitek tretjega dela prvega pritožbenega razloga kot nedopusten oziroma neutemeljen.

76 Vendar večkratna napačna uporaba prava, ugotovljena v točkah 35, 47, 62, 65 in 67 zgoraj, ne omogoča razveljavitve izpodbijane sodbe, ker je Sodišče za uslužbence sprejelo tudi drugi tožbeni razlog FE na prvi stopnji, naveden podredno, s tem ko je razsodilo, da je OI storil očitno napako pri presoji (točke od 83 do 94 izpodbijane sodbe).

Drugi pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri sklepu, da je OI storil očitno napako pri presoji

77 Sodišče za uslužbence je v točkah od 91 do 93 izpodbijane sodbe v okviru odločanja o drugem tožbenem razlogu, ki se je nanašal med drugim na očitno napako OI pri presoji, razsodilo, da način izračuna dolžine poklicnih izkušenj, ki ga je uporabil OI, „v [v sporočilu podpredsednika Komisije SEC(2004) 638 z dne 25. maja 2004 o potrebah v smislu prevajanja] ni bil določen kot obvezno izbirno merilo za pripustitev k preizkusom natečaja, namenjenega posebej zaposlitvi pravnikov lingvistov“, „ni bil naveden v obvestilu o natečaju“, „prav tako n[i bil naveden] v objavi, ki bi bila dostopna natečajni komisiji ali zadevnim kandidatom ali s katero bi bili ti nujno seznanjeni“, „ne

ustreza merilom, ki jih uporabljajo prevajalske službe drugih institucij, ki imajo dostop do rezervnega seznama natečaja, da bi po potrebi zaposlile svoje pravnike lingviste“, in da torej ni „skup[en] institucijam Unije“. Na podlagi teh preudarkov je Sodišče za uslužbence sklenilo, da OI „ni mogel uporabiti načina izračuna, ki je popolnoma interen v okviru Komisije in torej ni medinstitucionalen, tako da je neupošteven za, v obravnavani zadevi, zaposlitev pravnikov lingvistov in nezavezujoč za osebe, ki so zunanje v razmerju do te institucije“.

78 V točki 93 izpodbijane sodbe je Sodišče za uslužbence tako razsodilo, da analiza Komisije, „tudi če se […] šteje za verjetno, ne temelji na nobeni upoštevni zakonski določbi, na katero bi se bilo mogoče neposredno sklicevati proti [FE], in zato pomeni očitno napako OI, ki jo je lahko Sodišče za uslužbence brez težav ugotovilo“, in je sprejelo drugi tožbeni razlog, ki ga je FE navedla pred njim.

79 Po mnenju Komisije okoliščina, da v obvestilu o natečaju ni bila predvidena metoda za ocenitev poklicnih izkušenj, ni mogla biti ovira za to, da je natečajna komisija ne bi uporabila. Poleg tega naj bi bilo problem morebitnega neupoštevanja pogoja glede poklicnih izkušenj mogoče izpostaviti do trenutka zaposlitve. Neuporaba meril za ocenitev naj bi bila tudi očitno v nasprotju z zahtevo po enakem obravnavanju kandidatov. Nazadnje, sklep Sodišča za uslužbence naj bi bil – upoštevajoč točko 93 izpodbijane sodbe, v kateri naj bi se priznavalo, da je uporabo meril pretvorbe s strani Komisije mogoče šteti za „verjetno“, kar naj bi v smislu sodne prakse, ki se nanaša na pojem očitne napake pri presoji, izključevalo tako napako – protisloven in torej v nasprotju z obveznostjo obrazložitve.

80 FE odgovarja, da lahko službe Komisije, ker upoštevne določbe ne vsebujejo metode za ocenitev, te metode uporabljajo samovoljno in nepregledno, medtem ko so te določbe za natečajno komisijo zavezujoče. Poleg tega naj bi bila interna ali medinstitucionalna narava pravila pretvorbe neupoštevna za presojo obrazložitve izpodbijane sodbe, ki naj bi temeljila na možnosti sklicevanja na to pravilo. Nazadnje, sklicevanje na „verjetno“ naravo analize poklicnih izkušenj FE naj bi bilo retorična figura, ki naj bi kazala na izključno hipotetičnost te predpostavke in na odvečnost drugih trditev, ki jih je FE navedla v okviru drugega razloga svoje tožbe na prvi stopnji.

81 Navesti je treba, da je Sodišče za uslužbence svoj sklep, v skladu s katerim je OI storil očitno napako pri presoji, oprlo na ugotovitev, da način izračuna, ki ga je ta uporabil, in sicer ocenitev dolžine poklicnih izkušenj glede na kvoto petih prevedenih strani na dan (glej točko 90 izpodbijane sodbe), prvič, ne temelji na nobeni znani zakonski določbi, in, drugič, ni skupen vsem institucijam Unije. Po mnenju Sodišča za uslužbence je namreč uporaba tega načina pomenila očitno napako pri presoji zlasti zato, ker je bil popolnoma interen v okviru Komisije in kot tak ni bil ne upošteven ne zavezujoč za osebe, ki so bile zunanje v razmerju do Komisije, na primer za FE (točka 92 izpodbijane sodbe).

82 Vendar se Sodišče za uslužbence v točkah 86 in 94 izpodbijane sodbe ni opredelilo do vprašanja, ali je presojo poklicnih izkušenj FE, ki jo je opravil OI, mogoče sprejeti kot verjetno (točka 93 izpodbijane sodbe), in je svojo preučitev raje končalo pri ugotovitvi, da se na način izračuna, ki ga je uporabil OI, ni mogoče sklicevati proti FE. S tako ugotovitvijo pa Sodišče za uslužbence dejansko ni odločilo o očitku v zvezi z očitno napako pri presoji, temveč bolj o očitku v zvezi z domnevno kršitvijo načela pravne varnosti.

83 Namreč, prvič, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 57 zgoraj, je treba za to, da se dokaže očitna napaka pri presoji dejanskega stanja, s katero je mogoče utemeljiti razveljavitev odločitve, izkazati, da presoje iz sporne odločitve niso verjetne.

84 Ker je Sodišče za uslužbence v točki 93 izpodbijane sodbe razsodilo, da je OI storil očitno napako pri presoji, ne da bi odločilo, ali je analiza poklicnih izkušenj FE, ki jo je opravil OI, verjetna ali ne, je kršilo obveznost obrazložitve, kot je določena v členu 36 Statuta Sodišča Evropske unije.

85 Drugič, glede načela pravne varnosti je treba opozoriti, kot je Sodišče za uslužbence storilo v točki 42 izpodbijane sodbe, da bi bilo obvestilo o natečaju brezpredmetno – glede na to, da je njegov cilj obvestiti kandidate o pogojih, ki jih morajo izpolnjevati, da se lahko prijavijo – če bi lahko uprava izločila kandidata iz razloga, ki v navedenem obvestilu ali Kadrovskih predpisih ni izrecno naveden ali pa ni bil objavljen (glej, v zvezi z razpisom prostega delovnega mesta, sodbi z dne 14. aprila 2011, Šimonis/Komisija, F-113/07, EU:F:2011:44, točka 74, in z dne 15. oktobra 2014, Moschonaki/Komisija, F-55/10 RENV, EU:F:2014:235, točka 42).

86 Toda čeprav ta zahteva preprečuje, da bi se bilo mogoče proti kandidatu sklicevati na pogoj za pripustitev, ki med drugim ni naveden v obvestilu v natečaju, je ni mogoče razlagati tako, da mora OI v obvestilih o natečajih natančno navesti tudi različne načine izračuna, ki so mogoči pri uporabi takih pogojev za pripustitev. Poleg tega je treba ugotoviti, da bi taka razlaga praktično izničila široko diskrecijsko pravico, ki jo ima natečajna komisija pri presoji upoštevanja meril, določenih v navedenih obvestilih o natečajih.

87 Zato ni mogoče šteti, da je OI s sprejetjem sporne odločbe kršil načelo pravne varnosti.

88 FE v dupliki trdi, da je v nasprotju z obravnavanim primerom obvestilo o natečaju, ki je bilo predmet sodbe z dne 31. januarja 2006, Giulietti/Komisija (T-293/03, EU:T:2006:37), vsebovalo izrecen in podroben opis narave zahtevanih poklicnih izkušenj in delovnih mest, na katerih jih je bilo mogoče pridobiti. Poleg tega naj bi ta sodba potrjevala, da je natečajna komisija, ki ji je podeljena široka diskrecijska pravica, tista, ki je odgovorna za presojo, ali kandidati izpolnjujejo pogoje. OI pa naj odločitev natečajne komisije, ki ji ni dal nobenega napotka glede izvajanja njene diskrecijske pravice, ne bi mogel pozneje postavljati pod vprašaj na podlagi meril, ki te komisije nikakor niso zavezovala.

89 Te trditve je treba zavrniti. Ta pritožbeni razlog se namreč nanaša na upoštevnost načina izračuna, ki ga je uporabil OI, in na možnost sklicevanja nanj v obravnavanem primeru, ne pa na vprašanje diskrecijske pravice, ki jo natečajna komisija izvaja v okviru pogojev za pripustitev, določenih v obvestilu o natečaju.

90 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je Sodišče za uslužbence, s tem ko je razsodilo, da način izračuna, ki ga je uporabil OI, v obravnavanem primeru ni niti upošteven niti se nanj ni mogoče sklicevati in da je OI z njegovo uporabo storil očitno napako pri presoji, napačno uporabilo pravo.

91 Zato je treba drugi pritožbeni razlog sprejeti.

Delna razveljavitev izpodbijane sodbe

92 Ker je bilo ugotovljeno, da so prvi del, drugi del in prvi očitek tretjega dela prvega pritožbenega razloga ter drugi pritožbeni razlog utemeljeni, iz tega izhaja, da je treba izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem je bila sporna odločba razglašena za nično, ker naj OI ne bi imel pristojnosti za njeno sprejetje in ker naj bi storil očitno napako pri presoji.

93 V teh okoliščinah je odločitev Sodišča za uslužbence, naj Komisija plača FE odškodnino, to je odločitev, ki je temeljila na ugotovitvi, v skladu s katero je iz preučitve prvega tožbenega razloga, navedenega pred njim, izhajalo, da je sporna odločba nezakonita (glej točko 121 izpodbijane sodbe), zdaj brez pravne podlage.

94 Iz tega sledi, da je treba točki 1 in 2 izreka izpodbijane sodbe razveljaviti, ne da bi bilo treba preučiti tretji pritožbeni razlog.

95 Nasprotno pa ni treba razveljaviti točke 3 izreka izpodbijane sodbe, s katero je Sodišče za uslužbence tožbo FE v preostalem zavrnilo, ker na to njegovo odločitev ne vpliva ugotovitev, da so prvi del, drugi del in prvi očitek tretjega dela prvega pritožbenega razloga ter drugi pritožbeni razlog utemeljeni.

96 Nazadnje, glede na delno razveljavitev izpodbijane sodbe je treba razveljaviti tudi odločitev Sodišča za uslužbence o stroških in s tem točko 4 izreka izpodbijane sodbe.

Tožba, vložena na prvi stopnji

97 Iz člena 4 Uredbe (EU, Euratom) 2016/1192 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. julija 2016 o prenosu pristojnosti za odločanje o sporih med Evropsko unijo in njenimi uslužbenci na prvi stopnji na Splošno sodišče (UL 2016, L 200, str. 137) izhaja, da če Splošno sodišče razveljavi odločbo Sodišča za uslužbence in hkrati meni, da stanje postopka dopušča odločanje, senat, ki odloča o pritožbi, sam odloči o sporu. To velja za obravnavani primer.

98 V zvezi s tem je treba pojasniti, da ker se izpodbijana sodba razveljavi le v delih, ki vsebujejo napake, ugotovljene v točkah 35, 47, 62, 65, 67 in 90 zgoraj, to je napake v zvezi s trditvami, ki so bile navedene v okviru prvega in drugega tožbenega razloga na prvi stopnji ter so se nanašale na nepristojnost OI, očitno napako pri presoji in kršitev načela pravne varnosti, so preostale presoje Sodišča za uslužbence postale dokončne.

99 Zlasti je treba ugotoviti, da v okviru te pritožbe ni bila izrecno izpodbijana ugotovitev Sodišča za uslužbence v točki 105 izpodbijane sodbe, v skladu s katero predlogi FE za razglasitev ničnosti, usmerjeni zoper odločbo o zavrnitvi pritožbe, nimajo samostojne vsebine in jih je torej treba obravnavati kot formalno usmerjene zoper sporno odločbo, kot je pojasnjeno v odločbi o zavrnitvi pritožbe. Enako velja za presojo Sodišča za uslužbence v točkah od 101 do 109 izpodbijane sodbe, s katero je to zavrnilo tretji tožbeni razlog, ki je bil naveden na prvi stopnji in se je nanašal na kršitev načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja ter na neupoštevanje razumnega roka.

100 Tako mora Splošno sodišče dokončno odločiti o tožbi, ki jo je FE prvotno vložila pri Sodišču za uslužbence, tako da odloči o očitkih drugega tožbenega razloga in o četrtem tožbenem razlogu, ki jih Sodišče za uslužbence ni preučilo.

101 V zvezi s tem je, na prvem mestu, iz analize prvega razloga, navedenega v okviru te pritožbe, razvidno, da je bilo treba v obravnavanem primeru pogoj za pripustitev, povezan z minimalno dolžino predhodnih poklicnih izkušenj, razumeti tako, da se nanaša na obdobje dela s polnim delovnim časom, in da je moral OI pred zaposlitvijo FE preveriti, ali ta izpolnjuje za to zahtevane pogoje.

102 Poleg tega okoliščine, da v obvestilu o natečaju ni bil predviden način izračuna predhodnih poklicnih izkušenj, ni mogoče razlagati tako, da je natečajno komisijo odvezovala vsakršne ocenitve dolžine navedenih izkušenj v smislu polnega delovnega časa.

103 V teh okoliščinah je OI, ko je preučil spis FE pred njeno zaposlitvijo, lahko opazil, da dejavnost zunanjega pravnika lingvista, na katero se je sklicevala, pomeni skoraj polovico njenih poklicnih izkušenj (15 od skupno 31 mesecev) in skoraj dve tretjini zahtevanega minimalnega obdobja 24 mesecev, da je FE v tem času prevedla skupno 721 strani ter da je deloma sočasno s to dejavnostjo študirala (glej točke 11, 19, 78 in 79 izpodbijane sodbe). Tako je treba sklepati, da se je OI lahko utemeljeno lotil preverjanja dolžine predhodnih poklicnih izkušenj FE.

104 Na drugem mestu, glede drugega tožbenega razloga, ki ga je FE podredno navedla na prvi stopnji, in, prvič, domnevne očitne napake OI pri presoji, je treba opozoriti, da se način izračuna, pri katerem se količina opravljenega dela oceni na podlagi števila prevedenih strani, zelo običajno uporablja na področju prevajanja, in to tako v institucijah kot v zasebnem sektorju, verjetno zato, ker se ta način

izračuna šteje za najbolj objektiven. Med drugim ga uporablja tudi Sodišče Evropske unije, vključno v zvezi s pravniki lingvisti in za plačevanje storitev zunanjega prevajanja. Navesti je treba tudi, da so v naročilnicah Sodišča Evropske unije, ki jih je predložila FE, omenjeni – kot naloga, ki jo je treba izpolniti – „prevod dokumenta“, rok, ki je predviden za to, število strani zadevnega dokumenta, cena na stran in skupni znesek, ki bo plačan. Poleg tega Sodišče za uslužbence nikakor ni ugotovilo, da je FE za uveljavljanje svojih izkušenj „zunanjega pravnika lingvista“ predložila dokaze, ki potrjujejo, da je v tem okviru za Sodišče Evropske unije opravljala tudi druge naloge, ki niso naloge prevajanja pravnih besedil.

105 Poleg tega se to, da je OI uporabil merilo števila prevedenih strani na dan v skladu s kvoto, ki jo uporabljajo prevajalske službe Komisije, to je pet strani na delovni dan, samo po sebi ne more šteti za očitno napačno.

106 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da odločitev natečajne komisije in odločba OI v obravnavanem primeru nimata enakega obsega. Če odločitev natečajne komisije pripelje do tega, da je kandidat pripuščen k natečaju ali ne, je odločba OI omejena na morebitno zaposlitev uspešnega kandidata s strani dane institucije. Spomniti je treba, da v nasprotju s tem, kar se zdi, da izhaja zlasti iz točk od 62 do 72 izpodbijane sodbe, v katerih je Sodišče za uslužbence preučilo „[p]ristojnost OI za izključitev [FE] z rezervnega seznama uspešnih kandidatov“, OI v skladu z ustaljeno sodno prakso, ki temelji na načelu neodvisnosti natečajnih komisij, nima pooblastila za razveljavitev ali spremembo odločitve, ki jo je sprejela natečajna komisija (sodbi z dne 20. februarja 1992, Parlament/Hanning, C-345/90 P, EU:C:1992:79, točka 22, in z dne 15. septembra 2005, Luxem/Komisija, T-306/04, EU:T:2005:326, točki 22 in 24). Ker pa je FE želela biti zaposlena na Komisiji in ker ni bilo medinstitucionalnega načina izračuna, ki bi se splošno uporabljal, ali informacij o verjetnem izračunu s strani natečajne komisije, je OI Komisije upravičeno uporabil način izračuna, ki se običajno interno uporablja na področju prevajanja.

107 Poleg tega je treba glede navedbe Sodišča za uslužbence, da je šlo v tem primeru posebej za prevajanje pravnih besedil ali preverjanje jezikovne in pravne skladnosti zakonodajnih besedil (točka 90 izpodbijane sodbe), opozoriti, da FE ni predložila dokazov, da bi lahko na podlagi izračuna, pri katerem bi se uporabila druga kvota prevedenih strani na dan, ki jo uporablja zlasti Sodišče Evropske unije, izpolnila pogoj glede najmanj dveletnih predhodnih poklicnih izkušenj.

108 Na podlagi tega je treba ugotoviti, da način izračuna, ki ga je uporabil OI, ni bil nerazumen in da FE ni dokazala, da bi lahko OI z drugim načinom izračuna prišel do drugačne odločitve. Zato uporabe tega načina izračuna ni mogoče šteti za očitno napačno.

109 Nazadnje, trditve, v skladu s katerimi je OI storil očitno napako pri presoji, s tem ko je ugotovil, da je pripravništvo, ki ga je FE opravljala v odvetniški pisarni W. v Bruslju, trajalo dva, in ne tri mesece, je treba zavrniti kot brezpredmetne. Tudi če bi se presodilo, da je OI dejansko storil tako napako, namreč ta sklep ne bi mogel spremeniti njegove odločbe, v skladu s katero FE ni izpolnjevala zadevnega pogoja za pripustitev k natečaju.

110 Drugič, zavrniti je treba tudi očitek FE, naveden na prvi stopnji, ki se je nanašal na kršitev načela enakega obravnavanja. FE namreč ni dokazala, da je bil položaj, v katerem je bila, drugačen od položaja prevajalcev, ki so delali za druge institucije ali prevajali v druge jezike, ne pa v poljščino.

111 Tretjič, FE je na prvi stopnji tudi trdila, da je OI z uporabo načela, v skladu s katerim morajo njene poklicne izkušnje ustrezati zaposlitvi s polnim delovnim časom, kršil obvestilo o natečaju. Poleg tega naj to obvestilo ne bi določalo nobene zahteve glede uspešnosti ali učinkovitosti kandidatov, prav tako pa naj ne bi vsebovalo norm, kot jih je uporabil OI. Te trditve je treba zavrniti iz razlogov, ki so bili predstavljeni zlasti v točkah 29 in 86 te sodbe.

112 Na tretjem mestu, glede četrtega tožbenega razloga, ki je bil naveden na prvi stopnji in se je nanašal na nezakonitost pogoja za pripustitev k natečaju, povezanega s poklicnimi izkušnjami, je FE v okviru ugovora nezakonitosti zatrjevala, da je ta pogoj za pripustitev, ki je bil vključen v obvestilo o natečaju, v nasprotju z načelom enakega obravnavanja, ker druga obvestila o natečajih za zaposlitev pravnikov lingvistov ne določajo nobenega takega pogoja.

113 Komisija je predlagala, naj se četrti tožbeni razlog primarno zavrže kot nedopusten oziroma podredno zavrne kot neutemeljen.

114 Sodišče za uslužbence je v točki 112 izpodbijane sodbe razsodilo, da ker je bil prvi razlog za razglasitev ničnosti, ki se je nanašal na nepristojnost OI, sprejet, ni več treba preučiti četrtega razloga. Poleg tega je pojasnilo, da „ker je bilo glede na pogoje, navedene v obvestilu o natečaju v zvezi z razdelitvijo pristojnosti med OI in natečajno komisijo, ugotovljeno, da je bila odločitev natečajne komisije o pripustitvi [FE] k natečaju na podlagi pogoja, povezanega s poklicnimi izkušnjami, za OI zavezujoča, ker ni vsebovala očitne napake, morebitna nezakonitost tega pogoja za pripustitev ne bi povzročila dodatne osebne škode, ki bi jo bilo treba [FE] povrniti“.

115 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da lahko v okviru postopka zaposlitve, ki je zapleten upravni postopek, sestavljen iz vrste odločitev, kandidat na natečaju v tožbi, vloženi zoper poznejši akt, uveljavlja nepravilnost predhodnih aktov, ki so s poznejšim tesno povezani (glej sodbo z dne 11. avgusta 1995, Komisija/Noonan, C-448/93 P, EU:C:1995:264, točka 17 in navedena sodna praksa), in se sklicuje zlasti na nezakonitost obvestila o natečaju, na podlagi katerega je bil zadevni akt sprejet (glej v tem smislu sodbi z dne 16. septembra 1993, Noonan/Komisija, T-60/92, EU:T:1993:74, točka 23, in z dne 5. decembra 2012, BA/Komisija, F-29/11, EU:F:2012:172, točka 39).

116 V zvezi z načelom enakega obravnavanja, ki se uporablja za pravo javnih uslužbencev Unije –to načelo je kršeno, kadar se kategoriji oseb, katerih dejanska in pravna položaja se bistveno ne razlikujeta, obravnavata različno, ne da bi bilo to objektivno upravičeno. Zakonodajalec mora pri sprejemanju pravil, ki veljajo predvsem na področju javnih uslužbencev Unije, spoštovati splošno načelo enakega obravnavanja (glej sodbo z dne 13. oktobra 2015, Komisija/Verile in Gjergji, T-104/14 P, EU:T:2015:776, točka 176 in navedena sodna praksa).

117 V zvezi s tem je treba spomniti, da ima OI široko diskrecijsko pravico, da določa pogoje za pripustitev k natečajem glede na interese službe (glej v tem smislu sodbo z dne 15. novembra 2001, Van Huffel/Komisija, T-142/00, EU:T:2001:268, točka 52 in navedena sodna praksa). Torej kršitve načela enakega obravnavanja z zadevnim obvestilom o natečaju ni mogoče izpeljati zgolj iz tega, da pri nekaterih drugih natečajih za zaposlitev pravnikov lingvistov, ki so bili poleg tega organizirani po natečaju, obravnavanem v tem primeru, ni bil predviden enak pogoj glede minimalnih poklicnih izkušenj kot ta, ki je predmet te zadeve.

118 Poleg tega FE ni dokazala, da so bili kandidati na zadevnem natečaju zlasti z vidika interesa službe v enakem pravnem in dejanskem položaju kot kandidati na omenjenih drugih natečajih za zaposlitev pravnikov lingvistov.

119 Iz tega izhaja, da zadevno obvestilo o natečaju ni v nasprotju z načelom enakega obravnavanja.

120 Na četrtem mestu, glede odškodninskega zahtevka je treba spomniti, da zavrnitev predlogov za razglasitev ničnosti, kadar je škoda, ki jo zatrjuje tožeča stranka, posledica sprejetja odločbe, ki je predmet teh predlogov za razglasitev ničnosti, načeloma povzroči zavrnitev odškodninskih zahtevkov, ker so ti tesno povezani s predlogi za razglasitev ničnosti (glej sodbo z dne 11. decembra 2013, Andres in drugi/ECB, F-15/10, EU:F:2013:194, točka 420 in navedena sodna praksa).

121 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da je škoda, ki jo zatrjuje FE, posledica domnevne nezakonitosti sporne odločbe OI in da so bili predlogi za razglasitev ničnosti zavrnjeni. Zato je treba odškodninski zahtevek FE zavrniti.

122 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba zavrniti tožbo na prvi stopnji v celoti.

Stroški

123 Člen 211(2) Poslovnika določa, da če je pritožba utemeljena in Splošno sodišče samo odloči o sporu, o stroških odloči Splošno sodišče. V skladu s členom 134(1) Poslovnika, ki se uporablja v pritožbenem postopku na podlagi člena 211(1) tega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Poleg tega iz člena 211(3) Poslovnika izhaja, da brez poseganja v člen 135(2) tega poslovnika institucije v pritožbenih postopkih, ki jih sprožijo, nosijo svoje stroške.

124 V tej zadevi je treba Komisiji in FE naložiti, da nosita svoje stroške v okviru pritožbenega postopka. Glede postopka na prvi stopnji, ker je bila FE neuspešna z vsemi svojimi predlogi in je Komisija predlagala, naj se FE naloži plačilo stroškov, je treba FE naložiti plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (pritožbeni senat)

razsodilo:

1. **Točke 1, 2 in 4 izreka sodbe Sodišča za uslužbence Evropske unije (prvi senat) z dne 6. oktobra 2015, FE/Komisija (F-119/14), se razveljavijo.**

2. **Tožba, ki jo je FE vložila pri Sodišču za uslužbence v zadevi F-119/14, se zavrne.**

3. **Vsaka stranka nosi svoje stroške v zvezi s postopkom s pritožbo.**

4. **FE nosi stroške v zvezi s postopkom pred Sodiščem za uslužbence, vključno s stroški Evropske komisije.**

Jaeger Prek Frimodt Nielsen

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 15. septembra 2017.

Podpisi